

33. nedeľa v období cez rok B

Mk 13, 24 - 32

14. november 2021

Milé sestry a bratia v Kristovi

Pri čítaní niektorých pasáží z Biblie máme pocit, že našťastie my dnešní ľudia už toho o svete a prírode vieme viac ako kedysi, takže lepšie rozumieme životu. Áno, je to časť pravdy – rozmnožili sme poznanie sveta i života, naučili sme sa lepšie ovládať svet. Naučili sme sa všetko rozložiť na súčiastky, podrobiť analýze, hľadať precízne riešenia. A s pomocou techniky tieto riešenia vieme aj uskutočniť. Na druhej strane sme ale aj sami seba a ľudský život postupne degradovali na akési súčiastky, ktoré síce majú svoju funkciu, ale práve tým sú aj ľahko nahraditeľné. Život v jeho plnosti nám začal unikať. Strácame dušu, ducha samotného života, prestávame vnímať hlbší súvis so životom, s druhým človekom. Aj čas sa pre nás stal merateľnou veličinou, ktorú vieme rozložiť a merať na tisíce sekundy, málo už rozmýšľame nad jeho naplnením. Zaujímá nás len ako čas stráviť - ako ho čo najzaujímavejšie minúť a keďže ani to sa nedá stupňovať do nekonečna, nezriedka zakusujeme pocit nudy. Sci-fi filmy o tom, ako sa život človeka dnes zmechanizoval, ako ho postupne ovládajú roboty, nie sú teda mimo reality dnešného života, len s určitou mierou umeleckého nadsadenia zobrazujú súčasný vývoj a varujú nás to pred možnými následkami.

Ježiš v dnešnom evanjeliu hovorí o znameniach na zemi a na nebi. Spomína fyzické, prírodné znamenia a hovorí o ich význame. On sám nás varuje dať pozor na to, ako budeme tieto znamenia interpretovať. Ak dnes totiž každé televízne správy musia priniesť aspoň jeden obrázok katastrofy, či prírodnej pohromy, nie je to v duchu Ježiša. Pretože pri tom chýba duchovný rozmer vnímania, o ktorom hovoril Ježiš a ktorý nás vedie k vnímaniu súvisu udalosti s ostatným životom. Televízne obrazy katastrof sa nás snažia skôr nejako zabaviť než šťastím niekoho iného.

Neznamená to, že máme všetko nasilu spájať, hľadať vo všetkom príčinu a dôsledok. Často sme tak robievali aj my kresťania: vo všetkom sme nasilu hľadali akýsi boží prst: Boha sme vnímali ako realizátora trestu za naše ľudské zlyhania. Všetko, čo sa v prírode udialo, musel riadiť Boh. Keď sa deťom stala nejaká nehoda, povedali sme: vidíš – Pán Boh ťa potrestal. Ježiš nás viackrát varoval pred takýmto chápaním a snažil sa nás pri všetkej vážnosti situácie skôr upokojiť. Ako teda chápať Ježišove dnešné slová? Podľa mojej mienky nás Ježiš vyzýva vnímať život celostne, aj v znameniach vnímať nielen celú skutočnosť sveta, prírody, ale aj Boha, duchovna. Učí nás vidieť aj vo svete, v prírode niečo duchovné, pozeráť sa duchovným zrakom. Aj v tom vonkajšom hľadať dušu, ducha. A na tomto základe jednať v živote zodpovedne. Byť pripravení vydať odpočet z nášho konania.

V poslednej dobe sa veľa hovorí aj o ekológii. Z hľadiska ekológie by sme sa nemali pozeráť na svoj vlastný život ako na niečo izolované, z pohľadu veľkého sveta bezvýznamné. Neznamená to len rátať koľko igelitových vreciek jednotlivcov vyseparuje a koľko gramov oxidu uhličitého ušetrí, aj keď aj to je z istého hľadiska dôležité. Ale dôležitejšie je vnímať súvis môjho života s ostatným svetom. Nepozerať sa na život len ako na niečo izolované a tým aj bezvýznamné, nedegradovať život jednotlivca len na súčiastku. Ježiš hovorí práve o celku sveta, vesmíru, ktorý niekam smeruje. Nabáda nás aby sme aj znamenia čias naučili vnímať komplexnejšie – podobne ako sme sa naučili vnímať život v prírode. Aby

sme aj svoj vlastný život vnímali ako ten, ktorý odráža v istom zmysle celý vesmír. Rovnako to platí v celkovej „ekológii“ nášho života – v našom konaní.

V tomto týždni sme oslávili sv. Martina. On nám ukázal nielen skromnosť, ochotu deliť sa s inými. Ešte viac nám ukázal, že je možné vidieť aj v žobrákovi zrkadlenie celého sveta – teda aj Krista. Ak je núdznemu človeku vedľa mňa zima, je zima aj samotnému Kristovi, všetkým. Martin nám ďalej pripomína, že nie množstvo vecí robí náš život spokojnejším, šťastnejším, ale práve vnímanie súvisu medzi svojim životom a životom tých druhých. Súvis medzi životom a Bohom. Takto vedel Martin prinášať tomuto svetu vo svojej dobe dušu, ducha. Zaujímavé je, že Martin je prvým v cirkvi, ktorý sa uctieva nie preto, že za Krista položil život, nie ako mučeník. Uctieva sa preto, lebo svojim životom preniesol do svojej doby niečo z Krista. Odzrkadľoval Krista, odzrkadľoval nám božie kráľovstvo o ktorom Kristus hovoril. Tak sa stal vzorom aj pre nás. Aby sme sa aj my kresťania stávali postupne dušou tohto sveta.

Aby sme sa aj my kresťania v tomto svete stávali tými mladými výhonkami, ktoré Ježiš spomínal vo svojom podobenstve a ktoré predznamenávajú blížiace sa leto.

Viliam Arbet